

ZALÁN TIBOR

Egyébként

Az öregséggel gyávaság is jár. Már tizennyolc évesen öregebb volt mint illenék. Egyébként a macskának nincs árnya ő maga az árnyék Az évek során már nem volt hová mélyíteni a gyávaságát A magányát A kihordatlan titkokat Amikor először elérte a zöld sziklák közt vergődő tenger már nem volt sehová

Már nem volt sehová Először elérte a zöld sziklák közt vergődő tenger Sodort kihordatlan titkokat És magányt És gyávaságot Nem volt már hová mélyíteni az évek során összegyűlt félelmeit Ő maga lett az árnyék A macska Egyébként öregebb volt mint illenék Tizennyolc évesen is Már az öregség gyávasággal jár

Téglagyári kémény

Forrás fakad vagy teremődik Ilyen prózai manapság egy séta bölcsőhelyem körül Anyám a téglagyár lebontott kéményét nézi vagy csak az emléket Mondja És felhőkre emlékezik Széthordták a téglát ahogy isten felhőit is disznóólakat építettek belőlük és most az aklok rőfögést szabadságot visszhangzanak

Rőfögés és szabadság visszhangzik az ól felől Disznóknak köveznek ki aklot belőlük és az isten felhőit hordták össze hozzá Téglagyár lebontott kéménye emlékezik Emlék nézi Mondja Vagy csak gondolja hogy anyja a lebontott bölcsőhelye körül sétál Manapság minden csak ilyen prózai Vagy fölfakad vagy teremődik

Az ösvény vége

És ködbe lép az ember a lét nehéz
a föld lehúz s a lepke emel tovább
mi fent volt fordul lentre s ott túl
lebben a szárnya a csontmadárnak

A táj még ismerős de a körvonal
már elveszett belőle – a végtelen
ólmos szürkével átsatíroz
volt ami lesz s ami lesz már rég nincs

Ki vár az ösvény vége ha feltűnik
ki áll kezében tartva a mérleget
ha csuklón már a vér lecsordult
mit követel meg a létkönnyűség

Egy fürdőkád lesz majd az a vesztőhely
hol ítélő s vádlott színe egyre vált
akár ha felhők játszanák el
most a halál buta kis botrányát

Madármaszkos önarckép